

โอรัก ภาพฝัน (นิพนธ์)

~กุหลาบยามุน~

ไม่มีรักครั้งใดแทนที่รักครั้งใดได้ รักครั้งต่อมาไม่อาจแทนที่รักครั้งแรก
และรักครั้งแรกอาจเป็นรักครั้งสุดท้าย...

เธอรัก ภาพของเธอ ที่นั่น

กุลทลาบยามุข

เพชรนิลจินดา

~กุหลาบยามน~

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

978-616-94444-1-1

ราคา ๑๗๙ บาท

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม ๒๕๖๙

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

สำนักพิมพ์พระจันทร์หอม

๑๒๙/๒๖๔ หมู่ ๓ ซอยวัดไทรม้า ถ.รัตนวิบูลย์

ต.บางรักน้อย อ.เมืองนนทบุรี จ.นนทบุรี ๑๑๐๐๐

โทรศัพท์ ๐๘-๖๘๘๕-๖๓๖๖

E-mail : sukanthamas.gulabjamun@gmail.com

บรรณาธิการ : พรชัย แสนยะมูล

พิสูจน์อักษร : ไม้มกทิม

ภาพปก : อุดมพร ศรีสุข

ภาพ ~กุหลาบยามน~ : B. Miller

ดูแลการผลิต / รูปเล่ม : ศิลป์สุภาฯ แสนยะมูล

myyamok@gmail.com

เจ้าของลิขสิทธิ์ : กัลยภรณ์ จุลคุลย์

© สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่ว่าด้วยวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด ถือเป็นความผิดอาญา
ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์และพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

บทบรรยาย

ไม่มีรักครั้งใดแทนที่รักครั้งใดได้

รักครั้งต่อมาไม่อาจแทนที่รักครั้งแรก
และรักครั้งแรกอาจเป็นรักครั้งสุดท้าย...

ในขณะที่เรายู่กับปัจจุบัน ภาพความทรงจำที่แฉะ
ประตู่ใจเข้ามา อาจสามารถส่งแรงบันดาลใจสู่นาคตได้

ไม่อยากจะสปอยล์ จึงขออนุญาตไม่สปอยล์!

บรรทัดแรกของคำนำจากบรรณาธิการและบรรทัด
ต่อๆ ไป...ไม่สำคัญเลย เพราะฉากแรกของนวนิยายเรื่องนี้มี
ความสำคัญและมีความหมายในตัวของมันเองอย่างหมดจด
งดงาม...ไปจนถึงฉากสุดท้าย

จาก ‘เทพีเสรีภาพ’ ข้าม ‘ท่าพระจันทร์’ ไปสู่ดินแดน
แห่ง ‘ดอกซากุระ’ แต่ละฉากแต่ละบรรทัดน่ารัก น่าลุ้นจนวาง
ไม่ลง

อ่านไปจิกหมอนไป จนในห้องของบรรณาธิการเต็มไปด้วย
ด้วยปุยนุ่นปลิวว่อน หมอนขาดกระจุย บรรณาธิการเปลือย
เล็บเท้าจิกหมอน มือไม่ว่างเพราะถือต้นฉบับนวนิยายเล่มนี้อยู่
ซึ่งมีการปรับปรุงใหม่และเพิ่มเติม ‘ภาคพิเศษ’ ให้เพิ่มความ
รู้สึกยิ่งขึ้น

อ่านไปน้ำตาเริ่มไป ไม่ใช่เพราะความเสียดายเวลา แต่
เป็นเพราะน้ำตาที่ตื่นตัน ซาบซึ้งใจ

อ่านไปลึ้นไป ท่ามกลางอุปสรรคขวากหนามที่ตาหน้า
เข้ามา แอบเอาใจช่วยตัวละคร “คุณชายหน้ามึน” กับ “หญิง
สาวหน้าจืด” และ “ครอบครัว” ที่มีชีวิตจิตใจ จนเราหลงรัก
ไม่ถอยนักรอก ที่เราจะหลงรักนวนิยายสักเรื่อง
แต่ “เงารัก ภาพฝัน วันวาน” เป็นอีกเรื่องที่เรารักไป
แล้ววววว....

คนอะไร เขียนเก่งชะมัด!

แอบเอาใจลุ้นต่อ อยากให้เรื่อง อยากให้ภาพ อยาก
ให้อารมณ์ความรู้สึกที่เปื้อนรอยยิ้มและคราบน้ำตาในหน้า
กระดาษเล่มนี้ มีชีวิตโลดแล่นอยู่ในโลกของภาพยนตร์...

ไม่ว่าจะอย่างไร เราเชื่อเหลือเกินว่า พลังรักจาก
“เงารัก ภาพฝัน วันวาน” ของ “กุหลาบยามุน” จะปลุกผีเสื้อ
ในใจของนักอ่านให้โฉบบินไปสู่ความไม่สิ้นหวัง ทั้งในวันนี้และ
วันต่อๆ ไป...

พรชัย แสนยะมูล “กุดจี”

เดือนแห่งความรัก ๒๐๒๔ / กรุงเทพฯ

ทุกอย่างแค่มีเวลาของมันจริง ๆ ...

นี่คือประโยคจากห้วงคำหนึ่งของ ‘เนาว์’ ใน
‘เงารัก ภาพฝัน วันวาน’

และชีวิตจริงก็เป็นดั่งนั้น ด้วย ~กุหลาบยามุน~
เฝ้าประวิงเวลามาเนิ่นนาน กว่าจะลงมือเขียนนิยายเรื่อง
แรกในชีวิต ทั้งที่ตัวเองก็ไม่แน่ใจในเหตุผล... ทั้งที่ตัวเอง
ก็รักการเขียนและอยาก ‘เขียน’ เสมอมา

จนถึงวันหนึ่งที่รู้สึกขึ้นมาเองว่า ‘ได้เวลาเสียที’
เพราะเมื่อชีวิตต้องเผชิญความเป็นความตายอย่าง
ใกล้ชิดเป็นครั้งที่สอง หัวใจก็สั่งว่า ฉันพร้อม และจะไม่
ยอมประวิงเวลาอีกต่อไป

ไม่ผิดจากสำนวนฝรั่ง Now or never...
หากฉันไม่ทำในวันนี้ ฉันจะไม่มีวันได้ทำ

จากความทรงจำอันรางเลือน

‘เงารัก ภาพฝัน วันวาน’ จึงเริ่มเป็นลายลักษณ์อักษรขึ้นในวันพฤหัสบดีที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ และค่อย ๆ กลายเป็นเรื่องราวที่เพิ่มขึ้น สมบูรณ์ขึ้นเรื่อย ๆ แม้ช่วง ๒ เดือนแรก ยังคงสภาพเป็นนิยายไร้ชื่อ ของผู้เขียนไร้นามปากกา แต่เมื่อตัวละครในเรื่องเริ่มมีชีวิตชีวา และ ‘เป็นจริง’ พวกเขาเหล่านั้นก็กลายเป็นผู้บอกเล่าเรื่องราวของตนเองผ่านหนึ่งสมองและสองมือของผู้เขียน... ทั้งเรื่องของความรัก ความหวัง ความฝัน ความสุข ความโศกเศร้าสูญเสีย และทุก ๆ ความเป็นไปได้ ประสบพบเจอ จนกระทั่งผู้เขียนนำพาทุกตัวละครมาถึงฉากจบ และพิมพ์คำว่า ‘จบบริบูรณ์’ โดยใช้เวลาทั้งหมดทั้งสิ้น ๗ เดือน

ผู้เขียนไม่แน่ใจว่าชื่อ ‘เงารัก ภาพฝัน วันวาน’ นั้นได้มาเมื่อไหร่ แต่ถ้าความจำไม่คลาดเคลื่อน น่าจะราวเดือนที่สามหลังเริ่มต้นเขียน ซึ่งเป็นเดือนแห่งความรักพอดีบพอดี ช่างประจวบเหมาะแก่ที่นิยายเล่มนี้ได้รับการดูแลให้เป็นรูปเล่มอย่างสมบูรณ์ในเดือนแห่งความรักอีก ๓ ปีต่อมา

“งานเขียนเล่มแรกมักจะมีพลังเสมอ” นี่เป็น
สิ่งที่บรรณาธิการ **คุณกุดจี พรชัย แสนยะมูล** บอกแก่
ผู้เขียน เช่นนั้นแล้ว ก็ขอให้พลังรัก พลังฝัน ของ ‘**เงารัก
ภาพฝัน วันวาน**’ ส่งผ่านไปถึงผู้อ่านทุกท่าน และขอให้
เราทุกคนอย่าทิ้งภาพฝันในวันวาน... อย่าปล่อยให้สิ่งนั้น
เป็นเพียงภาพฝันเลยนะคะ

~กุหลาบยามุน~

๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๗

***ลิเบอร์ตีไอส์แลนด์**

ค.ศ. ๑๙๙๘

เทพีเสรีภาพที่ยืนตระหง่านอยู่เบื้องหน้า
ทำให้เนาว์หวนนึกถึงภาพยนตร์ดังเรื่องหนึ่งที่เพิ่งออก
ฉายเมื่อปลายปีที่แล้ว

ฉากตอนใกล้จบเรื่อง นางเอกลงมาจากเรือ
โดยสารขนาดยักษ์ แล้วแหงนมองเทพีเสรีภาพอย่างไม่
เชื่อสายตาตัวเอง

ในฉาก เทพีฯ ช่างอยู่ใกล้เหมือนกับนางเอกลง
จากเรือที่ลิเบอร์ตีไอส์แลนด์ก็ไม่ปาน ใกล้จนต้องแหงน

มองคอแทบตั้งบ่า ขนาดนั้น ทั้งที่ความเป็นจริง เนาว์เคย
อ่านมาว่า เรือคาร์เพเธียซึ่งพานางเอกกับผู้โดยสารอีก
หลายพันชีวิตมาส่งที่สหรัฐอเมริกา เทียบท่าที่ *Pier 54 ซึ่ง
อยู่ห่างจากเกาะนี้ไปตั้ง ๓-๔ ไมล์หรือ ๕-๖ กิโลเมตรโน่น

จะยังงี้ก็ตาม เนาว์พอเข้าใจว่าทำไมนางเอก
คนสวยถึงตื่นตะลึงเมื่อได้ยลโฉมเทพีเสรีภาพ เพราะ
ณ เวลานั้นที่ยืนอยู่ในเรือข้ามฟาก ใกล้เคียงถึงลิเบอร์ตีไอส์
แลนด์ในอีกไม่กี่นาที เนาว์ก็ตื่นตะลึงไม่แพ้กัน

เธอ เขียว มาก

ตอนเห็นในรูป เธอดูฟ้าแต่มาเห็นกับตา เธอดูเขียว
และเธอช่างใหญ่โตมหึมา

แต่เธอก็งามสมเป็นผลงานที่ช่างชาวฝรั่งเศสผู้
เรื่องนาม เฟรเดอริก โอกุสต์ บาร์โธลดี ได้ออกแบบไว้
ชายผ้าเทฟลอนน้อย พลิวไพลวรวักบุรูปสลักหินอ่อน
แทนที่จะเป็นโลหะสำริดตามความเป็นจริง สิ่งเดียวที่

*Liberty Island คือเกาะลิเบอร์ตี ที่ตั้งของอนุสาวรีย์เทพีเสรีภาพ อยู่ในมหานคร
นิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา

*ชื่อของท่าเรือที่เรือไททานิกควรมาเทียบท่าหากไม่จมลงเสียก่อน ปัจจุบันเป็นสวน
สาธารณะกลางแม่น้ำฮัดสันในมหานครนิวยอร์ก

พอยืนยันได้ว่าเธอเป็นโลหะก็คือสีเขียวอันเป็นสีสนิมของ
สำริดนั่นเอง

“ช่วยถ่ายรูปให้หน่อยได้มั๊ยคะ” เสียงหวานส่ง
ภาษาอังกฤษสำเนียงออกจีน ๆ ถามมาจากด้านหลัง

พอหันไปมอง ก็เห็นสาวสวยสาวคนหนึ่ง
แต่งหน้าจัด แต่งตัวเปรี้ยวเท่แบบสาวนิวยอร์ก ยืนยิ้ม
อย่างผูกไมตรี แล้วยื่นกล้องมาทางเนาว่า ข้างตัวมีหนูมด
ยื่นแก้มหล่ออยู่ หน้าตาเฉยเมย ซ้ำมองเนาว่าไม่กะพริบตา

“เราอยากถ่ายรูปด้วยกันค่ะ” น้องเปรี้ยวเท่ทำ
เสียงอ่อน เนาว์เลยใจอ่อน ยื่นมือคว่ำกล้องมา พलग
ตอบว่า “ได้สิคะ”

เหล่มองกล้องยี่ห้อดังรุ่นล่าสุดอย่างอิจฉา
หน่อย ๆ นักเรียนจน ๆ อย่างเนาที่มาเรียนด้วยทุน ย.น.
(ย่าเนาว่า) ผสม ม.น. (แม่เนาว่า) นั้นต้องกินเจียมอยู่เจียม
อย่าว่าแต่จะมีปัญญาซื้อกล้องถ่ายรูปแพง ๆ เลย แค
เฉลี่ยเงินใช้ให้ชนเดือนก็แสนยาก ‘น้องแก’ กล้องคูใจที่
ใช้อยู่ก็เป็นรุ่นพระเจ้าเหายังทรงพระเยาว์ที่พ่อยกให้หลัง
ใช้งานมาร่วมสิบปี

ก็ยังคงดีกว่าไม่มีละนะ เนาว์ซึ่งชอบถ่ายรูปเป็นชีวิตจิตใจนี่ก็ชอบตัวเอง พลังกดชัตเตอร์ให้คู่หวานตี๋หมวยไปสี่ห้าแชะ มองผ่านวิฟายเตอร์ เห็นน้องเปรี้ยวเท่ยิ้มหน้าบานแถมทำท่าราวจะซบไหล่พี่หน้ามึน เฮ้อ... หวานไปไม่ยกหวานกลับแชะ เนาว์แอบนินทาในใจ

เรือเทียบท่าลิเบอร์ตีไอส์แลนด์พอดิ นักท่องเที่ยวหลากหลายชาติหลายภาษา พวกมันลงจากเรือแล้วเดินทอดน่องไปรอบเกาะ หามุมงาม ๆ ถ่ายรูปเป็นที่ระลึก เห็นน้องเปรี้ยวเท่เดินเคียงพี่หน้ามึน คู่กันกุกักก็ เนาว์ที่เดินเร็วจนเป็นนิสัย เลยแซงทั้งคู่ไปชมวิวคนเดียว นาน ๆ ก็ยกน้องแก่ของพ่อที่สะพานอยู่ขึ้นแชะภาพเสียที เนาว์ชอบถ่ายรูป ไม่ว่าจะถ่ายคน ทิวทัศน์ ตึกรามบ้านช่อง หรือหมาแมว แต่ไม่ชอบให้ใครถ่ายรูปตัวเองเลย เนาว์ก็เป็นประเภทหน้ามึนเหมือนตาหน้ามึนคนเมื่อกี้แหละ ถ่ายรูปออกมาจะน่าดูตรงไหน ถ่ายไปก็เท่านั้น

ตอนที่บริษัททัวร์บอกจะพาพวกเราลูกทัวร์มาปล่อยเกาะ สองชั่วโมง เนาว์ยังนึกว่าจะมีอะไรให้นักหนา แค่ป่าเทพีฯ ยืนชุกบเพลิง แต่เดินชมวิวไปถ่าย

รูปไป เผลอแผล็บเดียวก็ใกล้หกโมงเย็น ได้เวลานั่งเรือ
กลับ เตี้ยวพอกลับถึงฝั่ง รถทัวร์ที่นัดไว้จะมารับลูกค้าทัวร์
พาไปปล่อยตรงจุดที่นัดพบกันเมื่อตอนเที่ยงครึ่ง ขณะ
ที่นีกทวนโปรแกรมทัวร์ ท้องเจ้ากรรมก็เหมือนรู้เวลา
เริ่มร้องประท้วงเสียงดังจนนักท่องเที่ยวชาวเกาหลีที่
เดินเฉียดสะดุ้ง ก่อนจะหันมองแล้วอมยิ้ม เล่นเอาเนาว์
เหนียม

แพ็กเกจทัวร์รอบป่าที่เนาว์ซื้อพาไปชม*กรีนิช
วิลเลจ อาคารเวิร์ลเทรด บรุกลินบริดจ์... แค่มขจริง ๆ
มีแวะถ่ายรูปบ้างพอเป็นพิธี... ก่อนมาจบที่ลิเบอร์ตี้ไอส์
แลนด์ ตอนถึงเวลากิน เนาว์ไม่นึกหิวด้วยกลัวจะมาขึ้น
รถไม่ทันตามเวลานัด แต่ก็ยังดีที่ซื้อแซนด์วิชจาก*ร้าน
เดลิซึ่งมีอยู่เคลื่อนแมนฮัตตัน เก็บในเป้เผื่อ ๆ ไว้ พอเลย
เวลากิน กำลังเที่ยวสนุก ถ่ายรูปติดพัน ก็เกิดหิวขึ้นมา
เนาว์เลยหามุมสงบใกล้ท่าเรือข้ามฟากแล้วหยิบแซนด์วิช
มานั่งกินไปชมวิวไป

*กรีนิชวิลเลจ อาคารเวิร์ลเทรด และสะพานบรุกลิน เป็นสถานที่ท่องเที่ยวในเขต
แมนฮัตตัน มหานครนิวยอร์ก

*ร้านเดลิซึ่งที่นี่หมายถึง Delicatessen หรือร้านขายอาหารสำเร็จรูปพร้อมรับ
ประทานอย่างสลัด, แซนด์วิช เป็นต้น

“ผมถ่ายรูปให้บ้างมั้ย” เสียงมีน ๆ ถามมา
เนาว์เงยหน้ามอง เอ ไม่ใช่ดี๊แฮะ ภาษาอังกฤษตานี้ออก
สำเนียงยี้ปุงหน้อย ๆ

“ไม่เป็นไรค่ะ ดิฉันไม่ชอบโพสท่า” เนาว์ตอบยิ้ม ๆ
แต่ใจนึก คนกำลังกิน จะมาถ่ายรังถ่ายรูปไรยะ

“ยังไม่ได้กินอาหารกลางวันเธอครับ” ก็กินอยู่
นี่ไง

หนุ่มญี่ปุ่นมองเนาว์ที่เอาแต่เคี้ยวแซนด์วิชตุ้ย ๆ
แล้วยิ้มกว้างอย่างนึกซัน ผู้ชายหน้ามีน พอรู้จักยิ้มแบบนี้
ก็หน้าตาดีขึ้นทันใด ตาดี ๆ ดำสนิทเป็นประกายวิบวับ
ขึ้นมา รวากับดาวระยิบบนท้องฟ้ายามค่ำคืน ผิวคล้า
แดดผิดชาติพันธุ์ น่าจะเป็นเพราะเจอแดดแรงปลายหน้า
ร้อนในนิวยอร์กเข้าไปหลายชั่วโมง กระนั้น ปากบางก็ยังคง
แดงเรื่อจนน่าหมั่นไส้ ปากเนาว์นะ ถ้าไม่ทาลิปกลอสคง
ซีดเป็นอะไร แม้อย่างเคยบอกว่าหน้าจืดเป็นขนมจีน ปาก
กับหน้าสีแทบเหมือนกัน ใจร้ายมัยแม่เนาว์

“คุณเป็นคนไทยใช่มั๊ยครับ” รู้อีก

“ใช่ค่ะ”

“ผมมาจากเกียวโต” ไม่ได้ถาม

“อ้อ ค่ะ เกียวโตสวยมากนะคะ”

“คุณเคยไปญี่ปุ่นด้วย?” ตาตีฉ่ายแววตื้นตัน

“ยังไม่เคยค่ะ ดิฉันเห็นในรูป เมืองเก่า ตึกราม
บ้านช่องแบบดั้งเดิมดูสวยมาก ตั้งใจว่าจะต้องไปเที่ยว
ให้ได้สักวัน”

เขายิ้มให้เนาว์ แวดตาอบอุ่น

“ไปสิครับ ผมจะพาเที่ยว”

ไรยะ... ไม่รู้จักกันซะหน่อย

“ผมเคยไปเมืองไทยนะ ไปกรุงเทพฯ” คุณชาย
หน้ามिनออกเสียงกรุงเทพฯ ชัดแจ้ว ไม่ได้เรียกเมืองหลวง
ของเราว่า ‘แบงค็อก’ อย่างต่างชาติทั่วไปเรียกกัน

“นานหรือยังคะ”

“สองปีแล้วครับ ผมไปงานรับปริญญาcimหันต์...”

เขาเว้นระยะชนิดหนึ่ง

“cimหันต์คือ*เพนเฟรนด์ของผม เขาจบจาก...”

เขาเอ่ยชื่อมหาวิทยาลัยตั้งย่านท่าพระจันทร์และออก
เสียงได้ชัดแจ้วอีกเหมือนกัน

*Penfriend หมายถึงเพื่อนที่ไม่เคยพบกันแต่รู้จักและติดต่อกันทางจดหมาย

อู๋ เพนเฟรนด์ของตานิ่จับที่เดียวกับเราด้วย

“เราเขียนจดหมายติดต่อกันมาตั้งแต่ผมอยู่มัธยมปลาย เขาอยู่มัธยมต้น ผมแก่กว่าเขาสองปีแต่เราก็สนิทกันมากจนบางทีผมนึกว่าเขาเป็นเพื่อนบ้านหรือน้องชายไม่ใช่แค่เพนเฟรนด์”

คุณน้ำมินเล่าไปเรื่อย ๆ นัยน์ตาที่มองเนาว์สดใสและเป็นมิตร

“ปีนั้นแฟนเก่าผมย้ายกลับเมืองไทยพอดี ผมเลยถือโอกาสไปเยี่ยมเธอด้วย” เขามองเนาว์ยิ้ม ๆ เนาว์ยิ้มตอบด้วยกำลังฟังเพลิน เขาจึงดูอยากเล่าต่อ

“เธอตามแม่ไปอยู่แถวโตสองปีเพื่อดูแลคุณยายที่เป็นคนญี่ปุ่น บ้านคุณยายเธอดิดกับบ้านผม เราเลยรู้จักกัน พอเธอสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่โตเกียวได้ เราก็ห่างกันไปแต่ยังเป็นเพื่อนกัน” โถ พ่อคุณ เลิกกันแล้วยังอุตส่าห์จะเป็นเพื่อนกับเขาได้นะ

เอ๊ะ เดียวก่อน เนาว์ถูกคิดขึ้นมา งานรับปริญญาของเพื่อนตานิ่ สองปีที่แล้ว มันงานเรานี่นา เนาว์รับปริญญาปีนั้นเหมือนกัน

“ปี ๑๙๙๖ นะเธอคะ”

“ใช่ครับ” ว้ายยยยย อะไรจะบังเอิญ

แล้วเนวาร์กับหนุ่มหน้ามีนก็มีเรื่องคุยกันเป็นวรรค เป็นแวน เรื่องที่คุณเพื่อนเนติบัณฑิตของเขาพาตะลุม กินอาหารจากท่าพระจันทร์ยันท่าเตียน ตั้งแต่เที่ยงวันยัน สามทุ่ม แถมเขากับเนวาร์ยังคงไปกินของอร่อยร้านเดียวกัน ด้วย เรื่องที่เราเคยยอมนั่งตบยุงที่ทำเรือข้ามฟากวัดโพธิ์ เพื่อรอถ่ายรูปพระปรางค์วัดอรุณฯ ยามเย็นเหมือนกัน เรื่องที่เขาชื่นชมความงามของพระปรางค์วัดอรุณฯ จน คืบสุดท้ายก่อนกลับญี่ปุ่น คุณเพนเฟรนด์ชวนให้เขาย้าย จากโรงแรมมาค้างด้วยกันเสียที่บ้านซึ่งอยู่ในซอยเล็ก ๆ ตรงข้ามวัดโพธิ์และหลังบ้านติดแม่น้ำเจ้าพระยา เขาจึง ได้ตื่นมาชมพระปรางค์ยามอรุณรุ่งสมใจ

เราคุยกันสารพัดเรื่อง กระทั่ง ...

“เดินหาตั้งนาน!” สำเนียงจีน ๆ เสียงอ่อน ๆ
แบบนี้ไม่ใช่ใครอื่น

คนหน้ามีนที่กำลังหน้าขึ้น หัวเราะตาทะลึง กับเนาว์
ที่หน้าจืดเหมือนขนมจีน หันไปมองต้นเสียงพร้อมกัน
หน้าขาวสวายนั่นออกจะงำนิด ๆ

“ใกล้เวลากลับแล้ว ผมเลยมานั่งรอเรือ”

“ไม่บอกล่ะคะ จะได้อมาด้วย”

“ก็เห็นคุณเจอเพื่อน เลยปล่อยให้ถ่ายรูปกัน”

“เพื่อน ๆ ของพี่สาวน่ะคะ” เจ้าหลอนหันมายิ้ม
หวานให้เนาว์แล้วหันกลับไปคุยกับพี่หน้ามีน

“เขามาถึงกันก่อนดิฉันสองอาทิตย์แต่พักที่บ้าน
ในนิวยอร์กซี่ แล้วมัวขับรถขึ้นไปเที่ยวแคนาดา กับ*อัฟ
สแตตนิวยอร์กตั้งสิบกกว่าวันเลยเพิ่งได้มาลิเบอร์ตี้ไอส์
แลนด์ บังเอิญจริง ๆ ค่ะ ไม่งั้นกว่าจะเจอกันคงสิ้นเดือน”
ส้อมเสียงสำเนียงจีนสปีกอิงลิชคล่องแคล่ว เล่าเรื่องที่ไม่มี
ใครถามจ้อย ๆ

เฮ้อ ช่างเจรจาจริงแม่คุณ

*Upstate New York หมายถึงทางตอนเหนือของรัฐนิวยอร์ก

สรุปว่าเธอเพิ่งเจอกลุ่มเพื่อนของพี่สาว ตอน อยู่สิงคโปร์สนิทสนมกันเที่ยวกันเดียวกัน เลยดีใจ มัว ทั้ทหายถ่ายรูปจนลืมพี่หน้ามันไปพักนึง เพิ่งนึกออกว่ามา กับแพนละสิ นึกนิทาได้ไม่กี่คำ เพื่อนพี่สาวเจ้าหล่อนก็ เดินมาสมทบกลุ่มใหญ่ เจ้าประคุณรูนช่อง แต่ละนางช่าง เจรจาไม่ได้ผิดกันเลย เสียงกิวก็าวฟังไม่ได้ศัพท์ เนาว์หัน ไปยิ้มแห้ง ๆ กับคุณหน้ามันแล้วค่อยเดินเลี้ยวมาขึ้นเรือ ข้ามปาก ปล่อยให้ชายหนุ่มยื่นทำตาปริบ ๆ อยู่ท่ามกลาง สาวงาม

ตอนข้ามเรือกลับฝั่งแมนฮัตตัน เนาว์ยืนจ้องป่า เทพีฯ อย่างออกจะอาลัย ฟ้ำหน้าร้อนในสหรัฐยังไม่มีด แม้เป็นช่วงย่ำค่ำ กระนั้นแดดก็อ่อนแสง ส่งให้ภาพตรง หน้ายิ่งสวยงามจนเนาว์อดไม่ได้ที่จะยกกล้องขึ้นเก็บภาพ อีกครั้งก่อนอำลากัน

กลับก่อนนะคะป่าชา ไม่รู้จะได้มาเยี่ยมป่าอีก เมื่อไหร่ ดีใจที่ได้เห็นนะ ป่าสง่างามสมกับที่เนาว์ใฝ่ฝัน อยากมาชมจริง ๆ

หันจากป่าเทพีฯ เนาว์สบตาดีเข้าเต็ม ๆ ปากแดง
เรื้อยืมให้เนาว์เพียงนิด ๆ แต่ตาดีคู่นั้นกลับเป็นประกาย
วิบวับ

ผู้ชายอะไร หน้ามันแต่แอบเจ้าชู้ มากับแฟน
นะนั่น เนาว์เงินจนพาลหมั่นไส้ คุณแฟนสาวก็มัวโอบมือ
ลาเพื่อน ๆ ของพี่สาวอยู่นั่นแล้ว เพราะกลุ่มเพื่อนที่ว่า
พักอยู่นิวเจอร์ซีย์เลยต้องรอเรือกลับ*ลิเบอร์ตีสเตตปาร์ค
ไม่ได้ขึ้นลำเดียวกันที่กลับ *แบตเตอร์รี่ปาร์คในแมนฮัตตัน

พอถึงฝั่ง เนาว์กับคู่หวานและลูกทัวร์อีกร่วม
สองโหล ลงจากเรือแล้วมานั่งรอรถทัวร์ตามนัด แต่รอ
แล้วรอเล่าก็ไร้วิ๊วแวว พวก*ละตินอเมริกาที่มากันเป็น
กลุ่มใหญ่กว่าชาติอื่น ช่วยกันดำบริษัททัวร์โฆมงโฆงเฉง
เป็นภาษาอังกฤษปนภาษาสเปน และแล้วทุกคนก็เริ่ม
แยกย้ายทางใครทางมัน เอาละสิ อย่างนี้ต้องทำไงละ จะ

*Liberty State Park เป็นสวนสาธารณะในเจอร์ซีย์ซิตี รัฐนิวเจอร์ซีย์ ที่นักท่องเที่ยว
จะลงเรือข้ามฟากไปเที่ยวเกาะลิเบอร์ตี ส่วน Battery Park เป็นสวนสาธารณะใน
แมนฮัตตันที่นักท่องเที่ยวจะลงเรือข้ามฟากไปเที่ยวเกาะลิเบอร์ตีได้เช่นกัน

*Latin American คือผู้ที่มาจากตอนกลางหรือตอนใต้ของทวีปอเมริกา ส่วนใหญ่
พูดภาษาสเปน

เรียก*แค็บกลับโรงแรมคนเดียวก็กลัว ที่เคยเห็นในหนัง
พวกคนขับแค็บในนิวยอร์กน่ากลัวจะแย่ แค่ออยู่เที่ยวต่อ
คนเดียวก็เก่งกล้ามาแล้ว นี่ถ้าไม่เพราะมาส่งแม่กลับ
เมืองไทยคงหาโอกาสเข้ามาเที่ยวยากเย็น ว่าแล้วเนาว์
ก็นั่งลงควักแผนที่ ซึ่งคนไทยที่นี่เรียกแท็กซี่จนติดปาก
ว่าแม่พ ออกมาทางหาสถานีรถไฟใต้ดินที่อยู่ใกล้สุด

ชีวิตในอเมริกาเมืองฟาร์มของเนาว์มีแต่เรียน ๆ ๆ
สบโอกาสเหมาะแบบนี้ แถมคุณย่ากับพ่อเพิ่งโอนเงินกัน
ถูกลงมาให้เมื่อวันเกิดช่วงปลายมิถุนายน เนาว์เลยตัดสินใจ
แอบโทรจองโรงแรมกับทัวร์ไว้ พอแม่ขึ้นเครื่องกลับไป
ตอนบ่ายแก่ ๆ เมื่อวาน โดยเข้าใจว่าลูกจะรอขึ้นเครื่อง
กลับอัสเตตในช่วงเย็น เนาว์ก็สะพายกล้อง แบกเป้
นั่งรถไฟใต้ดินหรือซบเวย์เข้ามาอนโรงแรมในแมนฮัตตัน
ลงทุนจ่ายแพงขึ้นหน่อย เลือกโรงแรมที่ใกล้สถานีซบเวย์
ที่สุด พอเข้ามา เนาว์เดินจากโรงแรมอย่างมุ่งมั่น ไปชมตึก
ในดวงใจคือเอ็มไพร์สเตตเป็นอย่างแรกแม่จะไกลเอากการ

*Cab เป็นคำเรียกรถรับจ้างหรือรถแท็กซี่ในสหรัฐอเมริกา

ด้วยฝ่าฝืนจะมาเยียนตั้งแต่ได้ดูหนังเรื่อง *‘เลิฟแอฟแฟร์’* เมื่อสี่ปีก่อน

พอขมิวจากยอดตึกจนพอใจ ก็วกกลับมาเดินห้างเมซี่ส์ที่แสนโด่งดัง และด้วยความเป็นบ้านนอกเข้ากรุง ตื่นตาตื่นใจจนเดินเพลินไปหน่อย รู้สึกตัวเอาใกล้เที่ยง ต้องรีบกระหืดกระหอบมาใหถึงบริษัททัวร์ที่อยู่ไม่ไกลจากไทมส์แควร์เพื่อรอขึ้นรถไปชมเขตแมนฮัตตัน เหตุที่โรงแรมห้างบริษัททัวร์แค่สองสามร้อยเมตร เนาว์เลยวางแผนไว้ว่าเดินจากบริษัทกลับโรงแรมได้ ไม่น่ากลัวอะไร เพราะหน้าร้อนกว่าจะมีค่าก็สองสามทุ่มโน่น พูดง่าย ๆ เทียบนิวยอร์กสองคืนสองวันครั้งนี้เนาว์กะเดินลูกเดียว หนึ่งคืออยากประหยัดเพราะจ่ายค่าโรงแรมแพงแล้ว และสองคือกลัวพีเค็บหรือที่เมืองไทยเราเรียกพีแท็กขึ้นนั่นแหละ

“คุณพักที่ไหนครับ” เนาว์เงยหน้า เห็นหนุ่มหน้ามึนก้มมอง เลยกบอกชื่อโรงแรมไป อยู่ห่างหัวมุมถนนเลข

*ภาพยนตร์เรื่อง ‘Love Affair’ ออกฉายในปี ค.ศ. ๑๙๔๔ นำแสดงโดยดาราดังที่เป็นคู่สามีภรรยาในชีวิตจริง แอนเน็ตต์ เบนนิงและวอร์เรน บีคตี้

ที่ ๔๒ ตัดกับเลขที่ ๗ ไม่กี่สิบเมตร

“ใกล้ ๆ ไทม์สแควร์ อย่างนั้นนั่งแค็บไปด้วยกันมัย เจนนี่ก็พักแถวไทม์สแควร์ คุณจะได้ไม่ต้องกลับที่พักคนเดียว” *อุตส่าห์มีแกใจ* เนาว์นึกในใจ รู้สึกขอบคุณจริง ๆ

“นั่นสิคะ ไปคนเดียวน่ากลัว อพาร์ทเมนต์ที่สาว ดิฉันอยู่ ๓๙ ตัด ๗ ค่ะ คุณเดินไปจากตึกที่เราพักกลับโรงแรมไม่ไกลเลย” น้องหมวยที่เนาว์เพิ่งรู้จักชื่อเสียงเรียงนามก็อุตส่าห์มีแกใจเช่นกัน

เนาว์เลยตอบรับอย่างว่าง่าย *เห็นหน้ากันมา ครึ่งวัน คงไม่หลอกเราไปขายหรือกว่า*

คุณหน้ามีนโบกเรียกแค็บแล้วก้มลงบอกที่หมายกับคนขับ ก่อนจะเปิดประตูให้สองสาวนั่งข้างหลัง พอขึ้นรถเรียบร้อย น้องเจนนี่ก็เริ่มคุยจ้อ เรื่องที่เธอโอนย้ายหน่วยกิตจากมหาวิทยาลัยในสิงคโปร์เพื่อมาเรียนต่อให้จบปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยตั้งแห่งหนึ่งในนิวยอร์กซิตี ทางบ้านเลยส่งมาอยู่กับพี่สาวชั่วคราว แต่พอเปิดเทอมก็คงย้ายเข้าหอของมหาวิทยาลัย

“แล้วคุณล่ะ เรียนที่ไหน” หม่อมญี่ปุ่นหันมาถามเนาว์

เนาว์บอกชื่อมหาวิทยาลัย ที่แม่จะอยู่บ้าน
นอกคอกตื้อทางตอนเหนือของรัฐนิวยอร์กแต่ชื่อเสียงก็
โด่งดังพอตัว คุณหน้ามึนขยับปากเหมือนจะถามอะไรต่อ
พอดีน้องเจนนีกรี๊ดกร๊าดขึ้นมาว่ามหาวิทยาลัยของเนาว์
เข้ายากเหลือใจ เพื่อนเธอที่สิงคโปร์ก็ส่งใบสมัครมาสอง
สามคนแต่โดนปฏิเสธ แหม รวากับมหาวิทยาลัยของเธอ
เข้ากันได้ง่าย ๆ น้องคนสวยเธอก็คงเรียนเก่งไม่น้อย แต่
ที่แน่ ๆ เธอพูดเก่งจนเนาว์เริ่มง่วงและหาวหวิด ๆ อย่าง
ยังไม่ทัน

“ตึกซ้ายมือนี้ใช่มั๊ยเจนนี” เอ ถามแปลก ๆ วู๊
ไม่เคยมาส่งกันเธอ

“ใช่ค่ะ ใช่” น้องเจนนีหันมายิ้มหวานให้เนาว์
“คุณจะลงพร้อมเราหรือนั่งต่อไปที่โรงแรมคะ” ลงพร้อม
กันสิคะ เรื่องไรจะนั่งไปคนเดียว

รถจอดเทียบหน้าประตูที่มีพนักงานแต่งเครื่อง
แบบโก้ยื่นเปิดประตูให้ผู้พักอาศัยเดินเข้าตัวอาคาร
ตาหน้ามึนพูดอะไรสักอย่างกับคนขับ ก่อนจะลงไปเปิด
ประตูให้น้องคนสวยที่กำลังลงจากรถด้วยมาดนางแบบ

เธอหมุนตัวมาหาเนาว์แล้วยิ้มหวานเช่นเคย

“งั้นก็ ... โชคดีนะคะ ดีใจที่ได้เจอกัน วันนี้เที่ยวสนุกมากเลยนะ” คนสวยพูดกับเนาว์แต่ท้ายประโยคหันไปพยักพืดกับหนุ่มข้างตัว เนาว์เพิ่งกระเถิบมาทางประตู ยังไม่ทันก้าวออกจากรถ นึกได้ว่ามัวเป็นห่วงกล้องจนลืมคว้าเป้ใบเก้งที่วางไว้ข้าง ๆ เลยหันกลับไปคว้าพลางนึกในใจ *แฮม รีบลาเชียว กลัวจะไม่รีบไปรีไร้งี้...* แต่นี่ยังไม่ทันขาดคำ

“โชคดีนะครับเจนนี ดีใจที่ได้เจอกัน” เสียงนุ่มสำเนียงญี่ปุ่นดังฟังชัดอยู่ข้างหลัง เนาว์หันขวับไปมองในขณะที่เจ้าของเสียงก้าวเข้ามานั่งข้าง ๆ เบียดให้เนาว์กระโดดกลับเข้าไปในแค็บทั้งหน้าเฉย ๆ มิน ๆ อย่างนั่นเอง!

๒

เขายื่นเงินให้คนขับ ขณะที่ปากสั่งให้ขับต่อไป
โรงแรมที่เนาว์พักและกดมิเตอร์ใหม่ได้เลย เนาว์ตกตะลึง
หายง่วงในทันใด มองผ่านอิตาลีหน้ามีนไป ก็เห็นน้องคน
สวยหน้าเหวอย่างตกใจไม่แพ้กัน

“อะไรคุณ!! คุณขึ้นมาทำไม! ไม่ลงไปกับเขา
ล่ะคะ!” เนาว์ตกใจจริง ๆ

“ลงทำไมล่ะ ผมไม่ได้อยู่ที่นี้ซักหน่อย” ดูพูดเข้าลิ!

“เฮ้อ ก็ไม่ลงไปส่งเขาหน่อยเล่า!” นี่แฟนเธอ
นะยะ

“เฮ้อ ก็ผมส่งจนถึงหน้าประตูแล้วนี่ไง ไม่ได้ขอให้แชร์ค่ารถด้วยนะ ออกรถเลยครับ” คุณชายสั่งคนขับ
หนุ่มละตินที่ยังคงงว่าไอ้สองคนนี้จะเอาไปกันแน่ ก่อน
จะหันไปโบกมือลาหนูเจนนี่ที่ยกมือโบกตอบทั้งหน้ายัง
เหวอ

“ผมพักใกล้ ๆ หัวมุม ๔๘ กับ ๑๐ เดียวไปส่งคุณ
ก่อน แล้วผมค่อยเดินกลับ” พ่อตัวดีพูดด้วยท่าทางสบาย
อกสบายใจเป็นที่สุด เล่นเอาเนาว์พูดไม่ออก *อะไรกันเนี่ย*

แค่จิตใจเดียว รถก็มาจอดหน้าโรงแรมที่พัก คุณ
หน้ามีนควักเงินจ่ายค่ารถแล้วลงจากรถไปก่อน เนาว์ตาม
ลงไปแบบยังจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่ใจเริ่มนึกโกรธแทน
ผู้หญิงด้วยกัน

“นี่ คุณ! คุณทำแบบนี้ไม่น่ารักนะ! ปล่อยแฟน
กลับไปคนเดียวแบบนี้แหละ!”

“แฟนผมที่ไหนเล่า” คุณหน้ามีนขัดขืนก่อนเนาว์
พูดจบ

“ผมเพิ่งเจอเธอตอนขึ้นรถทัวร์เมื่อบ่ายนี้เอง ผม
นั่งข้างเธอแล้วเธอช่างคุย เลยคุยกันมาตลอดทาง ผมแค่
รู้ว่าเธอชื่อเจนนี่ เพิ่งมาจากสิงคโปร์ ส่วนเรื่องจะเข้าเรียน
ที่ไหนยังไง ผมก็รู้พร้อมคุณตะกี้ี้แหละ”

“หา!”

ตาดี ๆ วิบวับอย่างขำเต็มที

“นี่คุณนี่กว่าผมเป็นแฟนเธอหรือ ผมเพิ่งเจอเธอ
ก่อนที่เธอจะไปหักคุณแค่สองสามชั่วโมงเอง”

อ้าว ก็เห็นหนิดหนมกันขนาดนั้น จะไปรู้เธอ
เอ แล้ว... นี่ลงรถมาส่งเราทำไมล่ะ จอดส่งก็ได้นี่นา แล้ว
ตัวเองก็นั่งรถต่อไปโรงแรมไง เดินไปก็ไกลอยู่นะ

“ผมหิวจัง คุณหิวมั๊ย หาอะไรกินกันดีกว่าเนอะ”
มือเรียวแตะข้อศอกเนาว์ ตาดำสนิทดูแจ่มใสและจริงจัง
จนไม่รู้จะปฏิเสธยังไง

รู้สึกตัวอีกที เนาว์ก็มานั่งกิน*ทาโก้อยู่กับหนุ่ม
ญี่ปุ่นแปลกหน้าที่เจอกันได้ไม่ถึงสามชั่วโมงดี เขาพูด
อังกฤษติดสำเนียงญี่ปุ่นหน่อย ๆ ส่วนเนาว์ก็พูดทิงกลิช
หรืออังกฤษสำเนียงไทยของเนาว์ไปเรื่อย แต่ทำไมเราคุยกัน